JAK NE NAPSAT KNIHU

Josef Koštíř

Touha napsat vlastní knihu mě ani na okamžik neopustila. Ba naopak. Řekl bych, že nápady jsem jen překypoval, vlastně mi dě-
lalo

Josef Koštíř

JAK NE NAPSAT KNIHU

Jonathan LIVINGSTON

Copyright © Josef Koštíř, 2025
Cover © Aleš Vašák, 2025

ISBN 978-80-7551-408-0

SVĚTLA MAJÁKŮ

Kulatiny

(tím nemyslím pokácené kmeny, ale jako výročí)

Minulý rok jsem při opouštění domu svých prarodičů rozmýšlel nad tím, zda bych neměl svou účast na rodinných setkáních poněkud omezit. Ale ukázalo se, že letos babička slaví kulatiny, tak jsem se rozhodl přece jen opět dorazit, aby své výročí prožila v rodinném kruhu, jak to má ráda.

Stejně bude značná část rodiny jako obvykle chybět. Třeba moji rodiče se už oslav neúčastní celou věčnost. I letos otec prohlásil, že jede na dovolenou na měsíc. Kam přesně jsem nepostřehl. Rovněž strýc Karel jako již tradičně nedorazí, neboť spadl ze střechy a je v nemocnici upoután na lůžko s mnohočetnými zlomeninami. Já myslím, že už to se svou snahou hledat výmluvy, jen aby nemusel na oslavu přijet, dost přehání.

Ostatně babička na přítomnost celé rodiny na oslavě zjevně již rezignovala. Naposledy na takovém pošetilém nápadu trvala před čtyřmi lety, když měl kulaté výročí dědeček. Dokonce pohrozila strýci Karlovi, že v případě nenadálého zranění mu zajistí převoz sanitním vozem.

Strýc Karel jí to oplatil po svém. Přijel minibusem a přivezl s sebou své parťáky na mariáš a poslíčka rozvážejícího pizzu řka, že je rovněž považuje za svou rodinu.

Berenika si pak vybídnutí k přivedení partnerů vyložila dosti široce a přivedla s sebou partnerů hned pět. Tři muže, jednu ženu a cosi, u čeho jsem nebyl pohlaví přes veškerou snahu schopen určit.

Ale to už bylo přece jen před drahnou dobou a já byl zvědav, kdo se u babiččiných dveří objeví letos. Inu, u babiččiných dveří jsem objevil jen rozbitý talíř a rozházené buchty, kterými byla babička zvyklá vítat hosty. Z toho jsem usoudil, že již dorazila Ágnes s dětmi.

A skutečně, tentokrát je měla s sebou všechny, čímž padla jakákoliv bláhová naděje na prožití klidného víkendu. Samozřejmě nechyběl věčně zlobící Heliogabalus, který se za hurónského řevu někde po domě honil s mladším Atilou.

Byla tu také Amálka, která si právě přebalovala panenku. Tedy, za mého dětství si holky hrály s trochu jiným druhem panenek, ale dovedu si představit i o dost horší panenku než Spidermana. Amálka překvapivě dorazila i s oběma tatínky, jelikož prý došlo k nějakému nedorozumění ohledně střídavé péče.

Slyšel jsem, že střídavá péče o děti je v současné době využívána poměrně hojně, ale také může mít své mouchy. Mám jednoho kolegu,

jemuž se v dětství rozvedli rodiče a dohodli si střídavou péči, což nebylo úplně pohodlné, neboť matka žila v Jeseníku a otec pracoval jako polárník v Antarktidě. Plavby lodí podél Patagonie za polární noci prý byly obzvláště nudnou a zdlouhavou záležitostí. Ovšem za nejhorší část cesty stejně pokládal tu z Jeseníku do Prahy na letiště. Cesta lodí je alespoň předvídatelná a nemívá zpoždění, nesrazí-li se tedy plavidlo náhodou s velrybou, ale to se mu přihodilo jen jednou nebo dvakrát.

Seznámil jsem se tedy s Amálčinými tatínky. Jeden se pravděpodobně jmenoval Cyril a druhý nejspíš Arnošt, ale nevím to jistě, neboť při představování vtrhli do pokoje Heliogabalus s Atilou hrajíce na plechový bubínek a plastovou trumpetku, které tu zbyly ještě po nás s Františkem. Myslím, že my jsme na ně hráli o dost lépe. Může to sice být zkreslením vlastní paměti, ale faktem je, že při našem preludování si babička nikdy nevrazila pletací jehlici do nosu.

Své nejmladší dítě svírala Ágnes v náručí, byl to syn onoho automobilového závodníka, se kterým se Ágnes již stačila rozejít, a jmenoval se Fitipaldi. Nechci se lidem plést do výběru jmen, ale pokud má někdo příjmení Vocásek, měl by se podle mého názoru držet při výběru jmen svých potomků více při zemi.

Ágnes potvrdila, že ani letos nepřijede Berenika, neboť bude v nejbližší době rodit. Podle

informací od Ágnes Berenika přesně neví, čí to dítě vlastně je, jelikož k početí pravděpodobně došlo v Praze, kam byla pozvána do nějakého vyhlášeného podniku na bujarou párty. Ta prý zpočátku byla docela poklidná, alespoň do té doby, než se dostavili ragbisté Tatry Smíchov slavit titul. Pak začala být celá akce taková nepřehlednější. Zeptal jsem se Ágnes, zda Berenika alespoň tuší, kdo by mohl otcem dítěte být. Prý je to tak půl na půl. Na padesát procent to byl některý z ragbistů Tatry Smíchov a na padesát procent někdo jiný. Tomu tedy říkám podařený večírek.

Na babiččinu oslavu též dorazil můj bratr František. I tentokrát měl s sebou svou přítelkyni, pro změnu jistou Sabrinu, která byla zjevně ještě o poznání mladší než loni Blanka. Nevím, kde František bere tak mladé holky. Co já si vzpomínám, za poslední léta mě jen jedinkrát na jedné zábavě u nás ve městě oslovila poměrně mladá dívka, jestli prý se odněkud neznáme. Nepřišla mi povědomá, tak jsem odvětil, že jsem ji možná učil dějepis. Podle její reakce soudě to nebyla správná odpověď.

Optal jsem se Františka, co se stalo s Blankou. Prý se nedala odradit od své snahy zaběhnout maraton, a jelikož František nejevil o sportování tohoto druhu pražádný zájem, opustila ho s nějakým trenérem. Podotkl jsem, že Blanka Františkovi doslova utekla. František si odfrkl,

že ze mě mluví slepá závist, protože všechny potencionální nápadnice urazím jako Kristýnu.

Nechápu, co tím myslel. Nevzpomínám si na jinou Kristýnu než kamarádku z naší ulice, ale nemám tušení, proč ji František považuje za mou potencionální nápadnici. Dotyčná s námi kdysi jako jedna z mála holek pařila onlajnovky. Zřejmě měla dobré mínění o mé nápaditosti při vymýšlení jmen svých postav, čímž jsem byl už tehdy proslulý, proto chtěla poradit s tím svým. Měla v úmyslu hrát nějakou válečnici a nemohla přijít na jméno, které by dostatečně zdůrazňovalo, jak je drsná, přičemž by zároveň vyjadřovalo její vnitřní já, a navíc by znělo libozvučně. Navrhl jsem jí jméno Krutá Krůta, ale nepamatuji se už, zda ho použila. Myslím, že pak už s námi nehrála, asi ji to přestalo bavit.

Nestačil jsem se Františka zeptat, neboť se šel raději věnovat Sabrině. Zjevně se poučil, nevypadala jako sportovní typ.

Přerušená večeře

(jsou věci, jejichž přerušení vám náladu nezvedne)

Chvíli jsem se bavil s dědečkem o chytání slimáků. Tedy, mluvil především on. Líčil mi nejrůznější triky a pasti, které ve snaze zbavit babiččinu zahrádku slimáků použil a ještě použít plánuje, a to s takovým nadšením, jako by Caesar představoval senátu plány na dobytí Galie.

Po chvíli se ve dveřích kuchyně objevila babička a prohlásila, že připravila k večeři vajíčka. Slyšel jsem Sabrinu, kterak prohlašuje, že vajíčka nesnáší. A slyšela ji zjevně i babička, která opáčila, že je snášet nemusí, stačí, když je sní. Sabrina se tvářila poněkud zmateně a následně se někam vytratila.

Příležitosti využila Ágnes, přitočila se k Františkovi a zeptala se, jestli své současné přítelkyni vypráví před spaním pohádky. Zastal jsem se Františka s tím, že vyprávět ženám pohádky je základním kamenem každého vztahu a bez toho by lidstvo nejspíš vymřelo.

František mé zastání neocenil, a místo toho se na mě obořil, ať si zametu před

vlastním prahem, že prý nejspíš vykládám holkám jen samé horory, a proto chodím se samýma krávama.

Rád bych podotkl, že František nemá nejmenší ponětí, s jakými děvčaty chodím. Je to už nějaký ten pátek, co jsem ho s jistou Petrou, s níž jsem tenkrát chodil, potkal ve městě. Pravda, ta ho poněkud urazila, ale když mluvila o tom, co si myslí o velikosti přirození mužů vozících si zadky v silných autech, nemohla tušit, že František zdědil po dědečku Jonášovi Porsche 928 GTS.

Petra byla vůbec dost od rány. Třeba když si u ní sousedi stěžovali, že její pitbul honí lidi na kole, opáčila, že je to nemožné, neboť její pitbul žádné kolo nemá. Ale nechodili jsme spolu dlouho. Jednou mi vyčetla, že být věčně ožralý mě atraktivnějšího neudělá. Asi jsem neměl odpovídat, že ji ano.

Ágnes se ovšem nedala a zeptala se, zda František svou milou nemusí krmit. Podotkl jsem, že na krmení Sabriny by Františkovi patrně nestačily fyzické síly a nejspíš ani peníze. František se zjevně nenacházel v dobrém rozmaru, neboť zlostně pravil, že někdo, kdo vypadá jako těhotný baribal, mu nemá co vykládat.

Pro neznalé musím zdůraznit, že Františkova přirovnání nikdy nestála za nic. Uznávám, že jsem poslední dobou neměl příliš času na sportování, ale těhotný baribal? Když jsem se však nad tím pořádně zamyslel, já vlastně

těhotný být nemohu, na rozdíl od Ágnes, která je těhotná v jednom kuse, takže František zřejmě myslel ji. Po očku jsem si prohlédl postavu své sestřenice a konstatoval jsem, že Františkova přirovnání vždycky byla docela přesná.

Usoudil jsem, že nemám zapotřebí se nadále s Františkem dohadovat o jeho milostném životě, tím méně o svém, a raději jsem zamířil na ta vajíčka. Sníst si v klidu babiččina vajíčka bylo skutečně velmi příjemné. Tedy, v klidu. Z chodby se ozývalo dupání a divoký řev připomínající útok indiánského kmene, ale pro můj klid stačilo, že Heliogabalus s Atilou nebyli se mnou ve stejné místnosti.

Ostatní při večeři diskutovali o jakémsi kuchaři z populární show, kterého právě nevím proč propírá bulvár. Arnošt nebo Cyril, v tom zmatku při představování mi poněkud uniklo, který je vlastně který, se ho horečně zastával s tím, že odbornost nesouvisí s chováním, a on by si dobrou kuchařku koupil třeba i od kanibala. Podotkl jsem, že bych se asi neodvážil vařit recepty od kanibala, ale Arnošt nebo Cyril mě odbyl, že vím, jak to myslí. Popravdě jsem nevěděl, jak to přesně myslí, ale udělal jsem si v duchu poznámku, že k němu nemám chodit na oběd. Kdyby mě tedy snad na nějaký někdy pozval.

Nakonec se ukázalo, že nechat děti řádit bez dozoru na chodbě nebyl až tak dobrý nápad. Večeři přerušila hlasitá rána, po které

v celém domě zhaslo světlo. Následoval dětský řev, v němž ovšem nyní zazněl nepřeslechnutelný náznak hysterie. Ágnes znatelně zbledla, což bylo jasně vidět i při chabém světle, ale následně se poněkud uklidnila, když v duchu přepočítala počet naříkajících hrdel. Následující vteřinu už probíhala dveřmi na chodbu. My ostatní jsme se již pomaleji vydali za ní.

V chodbě stál Atila, v ruce svíral několik vidlic na opékání buřtů a hlasitě řval, i když nebylo jasné proč. U Heliogabala to naopak jasné bylo, neboť měl vidlici na buřty zabodnutou v zadku. Ve dveřích do pokoje stála také brečící Amálka, která naříkala proto, že si chtěla ještě kreslit, a potmě nic neviděla.

Atila asi bude na házení talent. Jednou vidlicí na buřty zasáhl Heliogabala přímo do hýždí, zatímco druhou trefil zásuvku tak přesně, že zkratoval vedení v celém domě.

Ágnes se vrhla k Heliogabalovi a začala ho ošetřovat, zároveň nabádajíc ostatní, aby zavolali záchranku. Dědeček pravil, že s takovým zraněním si poradíme jistě i bez záchranky, stejně jako když jsem jako malý při hře na indiány trefil sousedovic Járu sekerou do hlavy. Nejenže se jim s babičkou podařilo zdárně ošetřit Járu, ale rovněž i jeho matku, které se udělalo nevolno, když jí zkrvaveného a zafačovaného potomka přivedli.

Babička byla zjevně stejného názoru, neboť ve chvíli, kdy se Ágnes odvrátila od Heliogabala,

aby vynadala Atilovi, přistoupila ke zraněnému chlapci a připlácla mu na zadek nasáklý fáč. Místností se rozlila příjemná vůně švestek, ale pacient se rozeřval na celé kolo. Ágnes se také rozeřvala, pro změnu na babičku, co to jako dělá, ale ta klidně odpověděla, že ránu je potřeba vydezinfikovat. To Ágnes zjevně neuklidnilo, neboť ječela dál, že dneska už se středověké metody léčby nepoužívají a moderní dezinfekce nepálí.

Dědeček zamumlal cosi o tom, že správná dezinfekce má pálit, jak jinak by vypálila bacily, a aby svým slovům dodal váhu, řádně si z babičkou použité lahve přihnul.

Mezitím kdosi zavolal sanitku a Ágnes se podařilo trochu uklidnit. Uklidnila se i většina dětí. Babička zapálila svíčky, takže si Amálka mohla zase kreslit. Atila se pustil do večeře, takže vzlykal už jen Heliogabalus, který nevěděl, zda se má nechat nadále utěšovat maminkou, nebo si také dát něco k jídlu, a Fitipaldi, kterého předchozí řev probudil.

Po nějaké době dorazila sanitka, z níž vystoupil milý doktor, který Heliogabalovy hýždě ozdobil náplastí s Ironmanem, na což byl hoch náležitě hrdý a na bolest okamžitě zapomněl. Horší bylo, že si odmítl znovu obléci kalhoty, neboť chtěl, aby jeho novou ozdobu každý viděl. Nevím jak ostatní, ale já na žádnou jeho ozdobu zvědavý nebyl.

Doktor se také zeptal, kdy byla vidlice na opékání buřtů naposledy umyta, načež dědeček opáčil, že takové věci se přece během používání čistí ohněm. Doktor moudře pokýval hlavou a jal se připravovat protitetanovou injekci. Když si toho všiml Heliogabalus, rychle si začal natahovat kalhoty.

Pocítil jsem k Ágnes jistý obdiv, když šikovným chvatem znehybnila Heliogabala pokoušejícího se o útěk, zatímco druhou rukou držela Fitipaldiho nasávajícího mléko. Matky život zjevně vycvičí.

Ágnes se pak doktora ještě zeptala, zda má svému nebohému dítěti dávat nějaké medikamenty. Lékař se na ni vlídně usmál, sáhl do kapsy a do dlaně jí nasypal hrst pilulek řka, že si má dát dvě před spaním a dvě ráno a bude se cítit lépe. Pak se rozloučil a vyšel ze dveří. Doprovázel jsem ho pouze já se svíčkou.

Při cestě do vozidla doktor pravil, že se mu tento dům zdá nějaký povědomý, a zda jsme tu před pár lety nepoužívali římské svíce. Bylo pravdou, že jsem před pár lety měl ten pošetilý nápad přivézt na oslavu babiččiných narozenin římskou svíci, ale byl jsem přesvědčen, že tehdy nikdo nepotřeboval vyhledat pomoc lékaře a zasahovali jen hasiči. Pan doktor mi informací o zraněných lidech nemohl být nápomocen, ale pravil, že tehdy ještě pracoval jen jako zvěrolékař a ošetřoval Novákovic popálenou kozu.

Netušil jsem, že zdravotnictví má až takovýto nedostatek pracovníků.

Potemnělý večer

(jde tedy hlavně o to, že byla docela tma)

Lékařské ošetření tedy bylo vyřízeno poměrně rychle. Horší to bylo s výpadkem elektrického proudu, neboť hlavní jistič nešel nahodit a elektrikář Kotásek měl čas až ráno. Vypadalo to, že nás čeká poněkud temný večer.

Dědeček s babičkou jsou ovšem v podstatě na každou katastrofu připraveni, takže zakrátko se na stole objevily petrolejové lampy a lahev s koňakem. Zatímco shora se ozýval řev a dupání dětí, které se Ágnes odebrala uspat, dědeček začal společnost obšťastňovat vyprávěním o tom, co se mu přihodilo v Brně. Postřehl jsem, že vyprávění od posledně poněkud nabobtnalo, ovšem v některých jeho částech jsem poznal příhody z *Četnických humoresek*. Dědečkovo vnímání reality zdá se povážlivě oslabilo a stále hůře rozlišuje, co sám zažil a co četl nebo viděl v televizi.

Na druhou stranu, co se týče udržení duševní pohody, možná není určité zkreslení skutečnosti úplně ke škodě. Současná realita skutečně není nic, co by stálo za to naplno vnímat. Když jsem byl mladší, považoval jsem za vizionáře Julese Verna. Když se nyní podívám kolem sebe, připadá mi realita jako vystřižená střídavě z George Orwella a Monty Pythonů. Nevím, co je horší.

Zatímco jsem přemýšlel, dědeček dovyprávěl a řev nahoře utichl. Ágnes zřejmě nakonec dokázala děti úspěšně uspat, ale vzhledem k tomu, že sama už se neukázala, nejspíš dala na doktora a vzala si ty prášky.

Pronesl jsem něco v tom smyslu, že je tu konečně klid, ale dědeček namítl, že klid tu nebyl od té doby, co se s babičkou neprozřetelně rozhodli pořídit si děti. A sotva se jich zbavili, ty se rozhodly jim sem vozit svoje děti, a tak to jde od té doby pořád. Opáčil jsem, že návštěvu příbuzných jednou či dvakrát do roka lze snad přežít, ale dědeček trval na tom, že na dostatečnou psychickou rekonvalescenci je to stále příliš často, zvláště pokud má někdo takovou rodinu jako on, a že se vždy před takovouto akcí modlí ke svatému Herodovi, aby už bylo po všem.

Já naši rodinu až na několik drobných výjimek považuji za poměrně důstojně reprezentující lidstvo jako celek, minimálně co se týče mě

samotného, ale nechtěl jsem se se starým pánem hádat, pouze jsem namítl, že Herodes není považován tak úplně za svatého. Dědeček ovšem opáčil, že na stará kolena už se nebude učit, ke komu se může modlit a ke komu ne. Jednou se o něm píše v Bibli a basta.

Následně se ozvala Sabrina s tím, že děti přece nemohou být úplně špatné a snad je nějaká vlastnost, kterou na nich dědeček oceňuje. Ten se zamyslel a prohlásil, že na dětech oceňuje ponejvíce omyvatelnost.

Sabrina zjevně nevěděla, co na to říci, a raději změnila téma a oznámila nám, že od doby, co na brigádě vypomáhala jako pomocná síla v kartotéce zubařské ordinace, všímá si zubů ostatních, a dědeček prý má fantastické zuby, jistě se o ně dobře stará. Dědeček se potěšeně zazubil a souhlasil, že je to pravda, o své zuby se stará skoro tak, jako by byly jeho vlastní. Velkoryse nabídl Sabrině, že jí své zuby může půjčit, aby si je pořádně prohlédla, načež dívka znatelně pobledla. Babička dědečka okřikla, že je to nechutné a že zuby se nepůjčují. Dědeček namítl, že přece nepůjčuje zuby proto, aby si je ostatní dávali do huby, ale čistě kvůli profesionální zvědavosti. Ze Sabrininy tváře se ovšem dalo zřetelně vyčíst, že jakákoli profesionální zvědavost ji už opustila.

Babička přísně pravila, že dobře ví o tom, jak půjčoval zuby chlapům v hospodě, když se

vsadili o panáka, kdo si je narve do pusy. Dědeček se zasmál s tím, že všechny panáky vyhrál on, jelikož se to nikomu nepodařilo, a tudíž je všechno v pořádku. Babička nevypadala, že by se jí takovéto chování zdálo v pořádku, ale zjevně se jí nechtělo v tomto rozhovoru pokračovat.

Možná si toho všimla i Sabrina, neboť opět změnila téma a pochválila babičce krásně udržovanou zahrádku. Ona prý se také snaží pěstovat za oknem nějaké květiny, ale vůbec se jí to nedaří, proto dokáže dobrou péči náležitě ocenit. Babička byla ráda, že ji někdo chválí, a skromně prohlásila, že to chce jen trochu snahy a zkušeností a že ona sama už zdaleka nestačí pečovat o zahrádku tak jako v dobách, kdy na okresní výstavě v Chruráňově vyhrála první cenu za nejkrásněji tvarovaný celer.

Arnošt nebo Cyril prohlásil, že jeho maminka pěstovala na balkóně rajčata, a proto ví, kolik s tím je práce.

Cyril nebo Arnošt kontroval tím, jak velký obdiv chová k lidem, kteří dokáží v potu tváře zkrotit divokou přírodu a donutit ji vydat plody, ať už je výsledkem chutná krmě, nebo potěcha oka.

František zjevně nechtěl zůstat v diskusi o zemědělství stranou a přišel s historkou, kdy jakýsi zemědělec měl u nich v autoservisu slevovou kartičku a onehdá si tam přijel nechat opravit kombajn. Ten sice neopravili, ale

za úspěch považovali už to, že se stroj podařilo na nevelkém dvoře obrátit a vyjet s ním zpátky na silnici.

Já jsem toho názoru, že se nemusím vyjadřovat ke všemu. Moje máti na pěstování květin příliš nebyla a já jsem přesvědčen, že je to dědičné.

Slova se zatím chopil dědeček a na rozdíl od babičky poněkud neskromně pravil, že on má na výstavní zahrádce také svou zásluhu, a všem znovu vyložil své úspěchy z boje proti slimákům. Od slimáků plynule přeskočil k líčení pastí na kunu, natahování sítí proti špačkům a přes opravu plotu, aby sousedovic pes nechodil ohryzávat babičce salát, se nakonec dostal k vykopání jámy na chycení tapíra. Měl jsem za to, že na salát chodila spíše sousedovic koza, ale nechal jsem to být. Ostatně vzhledem ke zmínce o tapírovi jsem usoudil, že tok dědečkových myšlenek poněkud přetekl.

Sabrina si ale zjevně ničeho nevšimla a oznámila nám, že když byla malá, měli doma také psa, a sice dogu, která také chodila k sousedům, ovšem nikoli na salát, ale krást jejich čivavě granule. Dědeček prohlásil, že dogy nemá rád od té doby, co jedna ukousla jeho otci nohu, odnesla ji a někde zahrabala. Sabrina viditelně zesinala. Možná měl dědeček zmínit, že můj pradědeček přišel o část nohy v první světové válce a velice si zakládal na své protéze od profesora

Görinzhoffa z Vídně ztracené při výše zmíněné příhodě.

Sabrina se krátce poté odebrala na kutě a po chvíli ji následovala i babička. Dědeček ihned využil situace a poslal mě do sklepa pro další lahev.

Když jsem se vrátil, sázeli se zrovna dědeček, Arnošt a Cyril, čí nádobíčko měla naposled v ruce šťavnatá dvacítka. Nemám takové řeči rád. Jistě jste si už všimli, že jsem ve své podstatě romantik, a rozebírání intimních chvilek na veřejnosti se mi zcela příčí. Raději jsem se s Františkem bavil o autech a jejich rozhovor jsem vůbec neposlouchal.

Přesto mě docela překvapilo, že vyhrál dědeček, neboť byl minulý týden na kontrole na urologii a zrovna byly přítomny mladé medičky na praxi.

Arnošt nebo Cyril odtušil, že prevence je užitečná věc a díky ní se daří úspěšně léčit nemoci, které ještě nedávno byly zcela fatální.

Dědeček souhlasně pokýval hlavou a prohlásil, že díky těm všem novinkám v medicíně je klidně možné, že zemře zdravý.

Já u doktora nebyl už docela dlouho. Z poslední lékařské prohlídky mě ostatně vyhodili. Doktor se mě tehdy zeptal, kolik hodin denně spím, a já mu odpověděl, že maximálně dvě hodiny. Zdálo se mu to málo, tak jsem namítl, že spím ještě osm hodin v noci. A on mě vyhodil.

Přitom jsem mluvil pravdu. Víc než dvě hodiny spánku v práci obvykle neurvu.

Všichni jsme se ovšem shodli na tom, že řádná prevence je potřeba, a zvláště dědečkovi jsem ji musel ještě několikrát dolévat.

Časné ráno

(musím přiznat, že ranní vstávání mi nedělá dobře)

V sobotu jsem vstával časně, podobně jako ostatní. Tedy, ve skutečnosti bych si rád přispal, ale Atila objevil dědečkovu trumpetu a začal na ni troubit, takže spánek nebyl dost dobře možný. Na druhou stranu musím Atilovi vyjádřit svůj obdiv, neboť když se trubka kdysi dostala do rukou nám s Františkem, nebyli jsme schopni na ní vyloudit ani tón.

Sešel jsem do kuchyně na snídani právě ve chvíli, kdy si Heliogabalus poroučel palačinky se šlehačkou, krupicovou kaši, zmrzlinový pohár, pribiňák, opečený marshmallow a horkou čokoládu. Babička si ho příliš nevšímala a cosi kuchtila. Nakonec před nás všechny včetně Heliogabala položila talíř s vajíčky, párkem a slaninou. František konstatoval, že dnes se podává britská snídaně. Heliogabalus talíř znechuceně

odstrčil, načež mu dědeček podal suchý toust a prohlásil, že může mít klidně snídani skotskou. Soudě z vůně linoucí se z dědečkova čaje si starý pán skotskou snídani již dopřával.

Heliogabalus měl zjevně o dobré snídani jiné mínění a vzdálil se, což jsem kvitoval s povděkem. Snídaně tak proběhla nečekaně poklidně. Nikdo toho mnoho nenamluvil, všichni vypadali poněkud ztrhaně, ale vydatná krmě minimálně mně náladu alespoň trochu zvedla.

Poklid skončil, když se ve dveřích objevila Amálka a chtěla k snídani nějaké ovoce. Což o to, to by nebyl až tak nesmyslný požadavek, zarazilo nás spíše to, že byla od hlavy k patě pokryta barvami. Babičku zachvátilo neblahé tušení a ihned vyběhla z kuchyně, načež po stopách směřovala do pokoje, kde bydlela Ágnes s dětmi. My ostatní jsme šli za ní, s výjimkou Cyrila a Arnošta, kteří se jali o svou holčičku pečovat.

Amálka pokoj pěkně zřídila. Zjevně našla staré tempery, kterými jsme s Františkem v dětství také malovali. Tedy, malovali je možná silné slovo, ale každopádně jsme byli vychovaní chlapci a byli jsme poslušni babiččina příkazu používat barvy toliko venku. Babička zjevně tušila, co by se stalo, kdybychom malovali uvnitř domu, což ostatně Amálka velmi jasně předvedla. Naštěstí jsme si i venku našli dostatek věcí, které se daly pomalovat, aniž bychom babičce

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Jak nenapsat knihu*****.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.